

Г. ФИЛИПОВ
БЕЛОВЛАСИЯТ СЪДИЯ

chitanka.info

Имало едно време един справедлив цар, който често обикалял държавата си. Но не с царска мантия и с корона на главата, а като беден и обикновен човек. Така никой не можел да го познае и той научавал много работи, които обикновено не стигали до ушите му.

Един ден, като обикалял държавата си, видял една схлупена къщичка, в която живеела бедна вдовица. Тя имала дванадесет дъщери. Учудил се царят като ги видял и попитал:

— Тези момичета все твои дъщери ли са?

— Да, мои са — казала вдовицата и въздъхнала. — Лошото е, че не мога да ги изхраня. Бедна съм.

— Щом е така, — казал царят — аз ще взема една от тях, когато се върна. Знайте, че аз съм вашият цар! — и си отишъл.

Събрали се дъщерите да решат коя от тях да стане царица. Най-старата казала:

— Аз, като най-стара, трябва да отида. Такъв е редът.

— Ами, ако царят не те хареса, тогава той ще избере мене — казала по-малката.

— А може би мене, или мене! — заобаждали се и другите.

Само най-малката не казала нищо. Приготвили се те, облекли новите си дрехи и зачакали. Не минало много време, царят се върнал и се отбил в колибата на вдовицата, за да изпълни обещанието си.

— Ще взема най-малката ти дъщеря — рекъл той на вдовицата.

— Но тя е още малка, царю! — отвърнала му тя. — Аз имам и други дъщери за женене.

— Аз не я вземам, за да се ожения за нея — казал царят. — Искам да я осиновя. Ще я обичам като моя истинска дъщеря.

Бедната вдовица много се зарадвала, а дъщерите ѝ останали като вкаменени от учудване и били много недоволни, защото всяка искала да стане царска дъщеря.

Царят извадил една кесия, пълна със злато и я подал на бедната майка. Хванал малкото момиченце за ръка и си заминал.

Царят имал трима сина. Най-малкият бил на десет години.

— Ето, вода ви едно малко сестриче — казал той.

Младите царски синове заобиколили малката Любянка — така се казвала тя — и я целунали. От този ден всички обикнали Любянка и я уважавали като истинска принцеса. Само един слуга, който

придружавал царя, знаел истинската история на момичето и не бил доволен от това.

Любянка растяла и ставала все по-хубава и по-хубава. Царските синове я обичали като родна сестра, а царицата като собствена дъщеря.

Слугата поверил тайната на свой приятел, той казал на друг и така целият царски двор научил за произхода на младата принцеса.

Един ден най-големият царски син заповядал на слугата да изведе Любянка на разходка. Файтонджията си помислил, че принцът си е отишъл и измърморил под носа си:

— Какво уважение за едно селско момиче!

Принцът го чул, хванал го за врата и попитал:

— Какво каза? Я повтори да чуя!

— Нищо не казах, Ваше височество!

— Не, ти каза нещо и аз чух, ами казвай по-скоро откъде си чул това, ако ти е мил животът.

— Аз казах това, което всички знаят — рекъл файтонджията.

Зарадвал се младият принц и рекъл на братята си:

— Щом Любянка не е наша сестра аз ще се оженя за нея, защото съм най-голям.

— Охо! — рекли братята му. — Равноправни сме! И ние я искаме!

Като не могли да се разберат, отишли при баща си, а той, като чул какво искат, казал:

— Сега, като знаете историята на малката Любянка и тъй като не може да бъде жена и на трима ви едновременно, ви предлагам следното: който успее да ми донесе най-чудния предмет, той ще заслужи ръката на Любянка.

Съгласили се царските синове, взели по една голяма кесия пари и тръгнали на път. Вървели, вървели, стигнали до един хан, където трябвало да се разделят. Определили си среща на същото място и тръгнали по различни пътища.

Най-големият царски син вървял дълго и най-после стигнал до един град. На площада имало много народ. Приближил се и царският син и видял един продавач, който искал хиляда златни монети за една количка. Царският син попитал продавача защо иска толкова много за една обикновена количка, а той му отговорил:

— Защото, щом седнеш в нея и пожелаеш да отидеш някъде, тя веднага ще те занесе там.

— Наистина, заслужава си парите! — рекъл царският син, извадил кесията си, в която имало хиляда златни монети и я дал на продавача. После седнал на чудната количка и пожелал да се намери в хана, където трябвало да се срещне с братята си.

Вторият царски син отишъл в един друг град. Там на площада седял един старец и искал две хиляди златни монети за едно счупено огледало.

— Защо искаш толкова пари за тона счупено огледало — попитал учудено принцът. — Та то не струва и пет пари!

— Защото това огледало е особено — отвърнал старецът. — Който го притежава, щом погледне в него, ще види това, което пожелае.

Царският син му платил и взел огледалото. Погледнал в него и пожелал да види какво става в хана. Видял големия си брат, който изглеждал много доволен. „Сигурно е намерил нещо много особено“ си помислил той.

В това време най-малкият царски син скитал по света и все мислел за Любянка. Най-после стигнал в един чуден град. На площада видял много народ около една стара и грозна бабичка. Тя продавала три хубави ябълки. За всяка искала по десет златни монети. Съжалил я царският син, дал ѝ колкото искала и взел трите ябълки. Тя му ги дала и му прошепнала:

— Който изяде една от тези ябълки, ако е на смъртно легло, веднага ще оздравее. Нека това да е наградата за доброто ти сърце!

Зарадвал се принцът, сложил ябълките в джоба си и се запътил към хана, където братята му го чакали с нетърпение.

— Къде се губиш толкова време? — провикнали се те, като го видели.

— Обиколих света, докато намеря нещо наистина рядко и ценно — рекъл той и им показал ябълките.

— Нищо особено — рекъл най-старият брат. — Аз имам нещо по-рядко.

— И аз! — рекъл средният. — Аз имам едно чудно огледало. Щом погледна в него и виждам всичко, каквото пожелаея.

— Тогава виж какво правят сега у дома — казал най-малкият брат.

— Погледнали в огледалото и видели, че и Любянка и родителите им били на смъртно легло.

— Качвайте се в количката! — казал най-старият царски син.

Качили се братята и в миг стигнали в палата на баща си. Най-малкият изтичал до леглата на болните и им дал по една ябълка. Щом хапнали те в миг оздравели. Царят прегърнал най-малкия си син и му казал:

— Ти заслужи ръката на Любянка, сине!

Братята му се развикали:

— Без нас той нищо не би могъл да направи. Ако не беше моята количка ние сега нямаше да сме тук. Ако не беше огледалото ми нищо нямаше да узнаем.

Царят се замислил. Повикал съветниците си и те не могли да решат въпроса. Скарали се помежду си и нищо не решили. Тогава царят обявил на народа, че който разреши въпроса правилно ще получи голямо богатство.

Много хора идвали, но никой не дал правилно решение на спора.

Най-накрая дошъл един дребен старец с бяла коса и смирено погледнал към тримата братя. Най-големият държал количката си, вторият огледалото, а най-малкият седял с празни ръце.

— Какво сте се замислили толкова! — рекъл старецът. — То е ясно на кого се пада Любянка. Вижте най-големия син — има в ръцете си чудната количка. Тя е голям дар за него. Вижте втория — държи едно огледало, което го прави щастлив. Той може да вижда каквото пожелае. Вижте и третия! Отнехте му това, което беше придобил. Не заслужава ли той да получи ръката на принцесата?

Всички останали доволни от решението на мъдрия старец и най-малкия син се оженил за Любянка. Двамата му братя се примирили със съдбата си и весело отпразнували сватбата на Любянка с малкия им брат.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.